

Csereklyéné P. Éva

SZABÓ DÉNES ATYA és NAGYSZÜLEIM EMLÉKÉRE

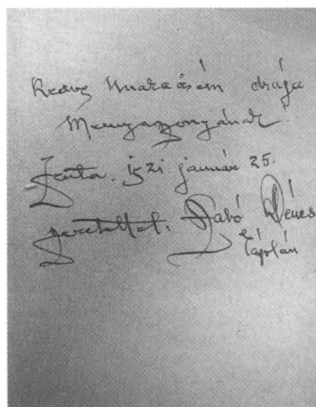
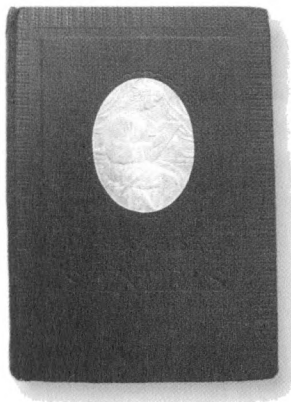
„ Mert azt tanultam mindenütt,
azt láttam minden nagy nemzetnél,
hogy az apák dolgát
folytatják az utódok ...”

(Kós Károly)

Apai ágon a felmenőim valamennyien Délvidékiek voltak.

Édesapám a zentai gimnázium elvégzése után Magyarországra költözött és Budapesten folytatta tanulmányait. Magyarországon alapított családot és már nem költözött vissza a szüleihez.

Gyermekkoromban minden vakációt a nagyszüleimnél Zentán töltöttünk a húgommal. Ezek a nyarak felejthetetlenek maradtak mindkettőnk számára: őszinte, érdek nélküli, igazi emberi kapcsolatok, a becsület, az adott szó hitele, a kölcsönös bizalom és segítségnyújtás, a hétköznapi és ünnepek biztonságos és kiszámítható világa jutnak eszembe gyermekkorom Zentájának szereplőiről. Nekünk „városi” gyerekeknek egy csodálatos, melegséget sugárzó világ tárult elénk: nagyszüleink feltétel nélküli szeretete és vallásos élete, a rokonok és szomszédok őszinte barátsága, a kertes ház a megfajtásra váró titkaival, a háziállatok,

Újszövetségi Szentírást, Szabó Dénes eljegyzési ajándékként adta unokaöccse menyasszonyának

tok, a pékség, a vetés, aratás, a termőföld megmunkálása, a szüret, a befőzés, a vásárok hangulata, az esti családi beszélgetések. Milyen érdekes, hogy mindenre jutott idő: leginkább az emberi kapcsolatok ápolására. Senki nem rohant és depressziós sem volt. Egyszerűen egy élhető és kiszámítható emberi miliőbe csöppentünk, ahol a hitnek és a Jóistennel való kapcsolatnak meghatározó szerepe volt.

Nagyszüleimet sokan ismerték, megbecsült polgárai voltak a közösségnek. Nagyapám fiatalon szabó mesterséget tanult, majd kereskedéssel foglalkozott. Mindemellett gazdálkodó is volt. Sajnos Nekik és kortársaiknak kijutott a szenvedésből: a két világháború, Trianon

és annak következményei... Mégis istenfélő, gerinces, és erkölcsös emberek tudtak maradni ezekben az embert próbáló időkben, sok ezer honfitársukkal együtt. Ők a példaképeim és erőforrásaim, az Ő életük

etalon számomra. Nagyszüleim minden vágya az volt, hogy együtt éljen a családuknk így 1969-ben áttelepültek hozzánk és itt lettek eltemetve 1977-ben. Szabó Dénes tóthfalusi plébános apai nagyapám unokabátyja volt. Mindössze egy évvel volt idősebb, mint nagyapám. Az Ő tiszteletére lett édesapám András Dénes. Gyermekkoromban hallottam az Ő keserves kálváriájáról. A családi fényképek között kutatva és kérdezősködve bukkantunk Dénes atya és testvére fényképére. – Kik űk? – kérdeztük. Nagyszüleim könnyeikkel küszködve mesélték, hogy Dénes atya nagyapám unokatestvére, egy bácskai település plébánosa volt és Magyarkanizsán szenvedett kínhalált. Nem részletezték a körülményeket és a – Miért és hogyan történt? – kérdéseinkre is kitérő választ próbáltak adni. Szinte tabu

Szabó Déneshez Tahitótfalúból,
2012. április 5-én

Kedves Dénes Atya !

Nagyszüleim mindig szeretettel és végtelen fájdalommal emlegettek Téged gyermekkoromban, de nagyon kevés konkrétumot mondtak Rólad. Felnőtt emberként mindig ott Voltál a terveimben, hogy a fellelhető dokumentumok segítségével és egykori lakóhelyed felkeresésével jobban megismerhesselek. Ez a vágyam a 90 éves trianoni évforduló alkalmával részben megvalósult...

Köszönöm a Gondviselésnek, hogy életed és tetteid, sorsod és végzeted fogódzó, iránytű és erőt adó példa lehet nekünk, akik a keskenyebbik utat örököltük a felmenőinktől. Emlékedet hűséggel megőrizzük; segíts minket, világíts lámpásként, mert alkonyodik...! Áldott legyen az emléked!

A Jóisten adjon mindannyiunknak lelki erőt, lelki békességet, és a megbocsátani tudás kegyelmét!
Cserekyéné P. Éva

Werner Mihály

Magyarkezisei Esperenkerület.
48.sz.

1941. június 5.

Tárgy: Szabó D. plébános ezüstmiséje.

FŐTISZTELENŐ ÉRSEKI HATÓSÁG!

Tisztelettel jelentem, hogy Szabó Dénes Magyarkanizsátóthfalusi plébános, június 11-én Úrszepl felsemtelelésének 25 éves jubileumát. Ezen idő alatt nemcsak saját működési terén végezte el odanad bűgöségével lelkipásztori teendőit, hanem azon kívül is mindenkor a legnagyobb készséggel látott papírársainak segítségére, amikor a lelkek megmentéséről volt szó. Legkésebben szóló bizonyítéka annak, hogy 25 évi működése alatt 24 ízben tartott missiót.

Alánattal kérem azért a FŐtiszteleendő Hatóságot, hogy derék papírársunkat, amelyiben helyesnek véli, vörös övvel tüntesse ki.

Maratlam a FŐtiszteleendő Érseki Hatóságnak

alánattal szolgálja:

Werner Mihály
Kisú. esperes

Levél Werner Mihálytól Szabó Dénes ezüstmiséje kapcsán

téma volt erről beszélni. Akkor még nem értettem nagyszüleim félelmének valós okát, hiszen kisgyermek voltam, inkább ösztönösen éreztem ezeknek a visszaemlékezéseknek a tragédiáját... (Dénes atya halála után 7 évvel a szüleim lettek meghurcolva: 2 évig ültek ártatlanul az ÁVH börtöneiben – nagyszüleim félelme érhető volt) Azóta sok helyen olvastam ezekről az embertelen eseményekről, amelyet soha nem szabad elfelejtenünk, hogy még egyszer ne történhessen meg ehhez hasonló büntett.

Nagyapám unokatestvére Dénes atya becsületes és gerinces magyar ember volt, aki az életével fizetett az embert próbáló pokoljárásban. Emlékét családuknk szeretete és imája vette körül: vasárnaponként mindig meglátogattuk a temetőben nyugvó dédszüleimet és nagymamámékkal imádkoztunk Dénes atyáért, akinek a sírhelyét a mai napig nem ismerjük.